

DECLARAȚII OFICIALE

Într-o lume distrusă de păcat, se înmulțesc roadele amare ale lăcomiei, războiului și ignoranței. Chiar și în așa-numitele „societăți dezvoltate” crește numărul persoanelor sărace și al oamenilor fără adăpost. Peste 10.000 de persoane mor în fiecare zi de foame. Peste două miliarde de persoane suferă de malnutriție, iar mii de oameni orbesc în fiecare zi din cauza deficienței alimentare. Aproximativ două treimi din populația lumii este blocată în ciclul foame-boală-moarte.

Unii sunt responsabili pentru situația în care se află, însă majoritatea acestor persoane și familii sunt sărace din cauza unor situații politice, economice, culturale sau sociale asupra cărora nu au niciun control.

De-a lungul timpului, cei care s-au aflat în astfel de situații au găsit ajutor și sprijin în inimile urmașilor lui Isus Hristos. Instituțiile care desfășoară programe dedicate lor sunt adesea înființate de biserică, iar apoi preluate de agenții guvernamentale, sau invers. Pe lângă un altruism ideologic, aceste agenții reflectă recunoașterea de către societate a faptului că este în interesul ei să îi trateze cu compasiune pe cei aflați în situații nefericite.

Potrivit sociologilor, numeroase boli găsesc un teren fertil în contextul creat de sărăcie. Disperarea, izolarea, invidia și resentimentele conduc adesea la atitudini și comportamente anti-sociale. Apoi, societatea este cea care trebuie să suporte consecințele acestor nenorociri prin intermediul tribunalelor, al închisorilor și al sistemului de asistență socială. În sine, sărăcia și nenorocirile nu ar trebui să ducă la comiterea de infracțiuni și nici nu le scuză. Dar atunci când nevoia de compasiune este ignorată, este posibil să urmeze descurajarea și chiar resentimentele.

Așteptările celor aflați în astfel de situații pentru manifestarea compasiunii creștine nu sunt neîntemeiate. Ele nu izvorăsc din vreo teorie a contractului legal sau chiar social, ci din învățătura clară a Scripturii: „Ți s-a arătat omule ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6:8)

Advenștii de ziua a șaptea prețuiesc capitolul 58 din Isaia. Acesta exprimă responsabilitatea fiecăruia de a fi „dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile...” (vers. 12).

Pe lângă datoria de a reface, fiecăruia i se adresează chemarea: „dezleagă lanțurile răutății, (...) împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l” (vers 6,7). Astfel, în calitate de dregători de spărturi, noi trebuie să le purtăm de grijă celor săraci și să-i ajutăm să se reabiliteze. Dacă transformăm principiile legii lui Dumnezeu în fapte de milă și dragoste, vom reprezenta caracterul Său în lume.

Pentru a realiza lucrarea lui Hristos astăzi, trebuie să facem ceea ce a făcut El, nu doar predicând săracilor evanghelia, ci și vindecându-i pe cei bolnavi, hrănindu-i pe cei înfometați și ridicându-i pe cei căzuți (a se vedea Luca 4:18; Matei 14:14). Dar Matei

14:16 explică de ce „n-au nevoie să plece”. Exemplul lui Hristos este hotărâtor pentru urmașii Săi.

Răspunsul lui Hristos la falsa preocupare a lui Iuda față de săraci – „pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă veți avea“ (Matei 26:11) – ne reamintește că oamenii au disperată nevoie de „pâinea vieții”. Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că dimensiunea fizică și cea spirituală sunt inseparabile. Susținând eforturile bisericii și ale societății de alinare a suferinței și prin inițiativele noastre individuale și colective de a manifesta compasiune, noi susținem chiar acele demersuri realizate la nivel spiritual.

Această declarație a fost dată publicității de Președintele Conferinței Generale, Neal C. Wilson, după consultarea celor 16 vicepreședinți ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în data de 5 iulie 1990, în cadrul sesiunii Conferinței Generale desfășurate în Indianapolis, Indiana, Statele Unite ale Americii.